

LA TUIES



Ell. — Una vegada, en aquest mateix lloc em va sortir un bou...

Ella, distreta. — Sí, n'hi han molts. Crec que per això en diuen el "Pla dels Marits".

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANA, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta ha ido a Sofía donde hay la gran anarquía

Hijitos, que hervido el que hay en este país! Parece una sociedad de periodistas en día de junta general. Hay sangre e hígado a dojo y la gente se entienda menos que un concierto por radio.

Me hablé con el dictador de Bulgaria que tiene un nombre más extraño que la cara de Ramper, el feo, y me ha dicho que no pasa nada, que la paz reina en Sofía y que lo de la revolución son ochos y nueves y cartas que no atan.

Al final me dijo un chiste que no está mal: Os lo doy tal como me lo vendió. ¿En qué se parece la libertad a una meuca? En que tiene muchos amantes. Recaditos a Mainar con el debido respeto y decide que cuando vuelva le traeré de Bulgaria siete frases de Pico, nueveas de trinca.

Esta tarde, a entrada de oscuro, estuve en una Fraternidad Republicana que hay al cabo de abajo de una calle que se llama Schafapefsvichlmst, que luego he averiguado quiere decir una cosa fea. Allí me recibió un significado comunista (tiene una fábrica de watters en las afueras) que me dijo cosas gordas. No os las cuento porque para decir bofias ya están las agencias. ¿Sabéis como se llama la música que tocan en los cines? Música de cámara... oscura. Decídselo a Pahissa, que se romperá de reír.

Pues sí, el caudillo de los revolucionarios, que se asemeja un poco, por lo feo, a Marcelino Domingo, el de las vidas rectas, me hizo unas declaraciones espatarrantes. Como

yo no parlo el búlgaro, porque no estoy por bulgaridades, le hablé en francés de la Bordeta, que es el que gastan por estos inderechos. Le dije que era periodista y el caudillo, que no le falta más que el ojo en la panxa para ser igual que Don Prudencio, me dijo:

— *Ah! vous êtes journaliste! Alors, vous êtes mon égal!*

— *Non —* hice yo con aquella buena fe — *je ne suis pas Monegal, je suis Rufasta. Monegal, il vend du sucre candi et des fesolets a la promenade de Pujades...*

Entonces, el buen caudillo, me hizo otro chiste. ¿En qué se parece un revolucionario búlgaro al esperanto? En que se pronuncia muy fácilmente. (Si acaso protestan por allá abajo, pedid el indulto).

No pude hablar con el Zar, pero me lo enseñaron de lejos. Hace cara de vendedor de tapices venido a más, pero parece un tauján. De todas maneras, con los búlgaros hay que andarse con cuidado, pues a cada momento están de yoghourt (o sea de mala... bajandi).

Si esto se arregla pronto volveré en golondrina y pasaré por Roma para garlar con Mussolini. Mandadme pañias. Mi dirección es: Eleuterio Rufasta, Auberge du Peigne, Aalrtkustmplat, 43. Sofía. Decidme si es verdad que Rozas se aprima y que ya se puede andar por la Ramba. Apa.

RUFASTA.

(Discípulo de Armando Guerra).

CUENTOS INVEROSÍMILES

EL HOMBRE QUE TENIA UN «FORD»

Lo había comprado, venturero, en una feria de pueblo

en donde estaba expuesto junto con unas cretonas, dos años inválidos y un acordeón en mal uso. Como los gitanos cuando roban un mulo inservible, el propietario del «Ford» lo había repintado cuidadosamente para que tuviese as-

pecto de nuevo. Nuestro hombre, que había ganado aquellos días una respetable suma jugando al burro, creyó que lo mejor que podía hacer era comprar el «Ford». Discutieron, regatearon y, por fin, mediante mil doscientas pesetas y unos tragos de morapio a su cargo se cerró el negocio y se abrió para el comprador la era de los sinsabores.

Porque el «Ford» estaba completamente inservible. No rodaba ni que lo hicieran arrastrar por una locomotora. Nuestro hombre lo intentó todo: las reparaciones, los ajustajes, los hipofosfitos Climent, las inyecciones de suero antineurasténico. Nada. El «Ford» seguía inmovible como un guardacantón. El pobre hombre bien daba vueltas a la manivela para encender el motor, mas no conseguía otra cosa más que encender su cólera al ver la inutilidad de aquellos esfuerzos.

Desesperado, nuestro hombre tomó una determinación enérgica: vender el «Ford». Un instrumentista que fabricaba aparatos de jazz-band se lo compró al peso; treinta céntimos kilo. Y satisfecho de haber logrado sacarse aquel muerto de encima, se marchó a la ciudad.

Al cabo de años, le encontré por los barrios bajos, vestido con alpargatas, blusa negra y un pañuelo rojo al cuello. Le pregunté si se dedicaba a comprar vacas y entonces, el hombre que tenía un «Ford» me contó su tragedia.

El infeliz, cuando se vió apartado de su automóvil, sintió la nostalgia del eterno e inútil voltear de aquella manivela conectada con un motor inservible. Su mano derecha, faltada de aquel ejercicio, se anquilosaba. Y entonces, el hombre que había tenido un «Ford» tuvo una inspiración. Compró un organillo y ahora va tocando «Los gavilanes» y «La Bejarana» bajo los balcones floridos de los barrios populares.

EL HOMBRE QUE TENIA OTRO «FORD»

Era rico, pero tenía por el «Ford», económico y ligero, una verdadera debilidad. Un

día, su coche se estropeó de tal manera que no le quedó otro remedio que embalarlo cuidadosamente, como se pone a un enfermo en una camilla, y mandarlo a la propia fábrica para que lo reparasen.

Mas he aquí que el factor equivocó el número y, en lugar de recibir un automóvil, la casa «Ford» recibió, al propio tiempo que la carta anunciando el envío, un cajón de leche condensada en mal uso.

Al día siguiente, el dueño del coche recibía un telegrama concebido en estos términos: «Recibido «Ford». Está reparado dentro de quince días».

RAMÓN PÉREZ DE LA PELMA

SUCEDIDOS DE TODAS MENAS

Ayer tarde se armó la gran escandalera en la calle de la Concordia porque una compradora llamó a una verdulería, autobús. La ofendida se enfadó mucho porque dice que llamar autobús a una mujer es decirle que por diez céntimos se la puede montar por detrás.

Una joven muy agraciada que se dice Eustaquia, denunció al Juzgado, que yendo a pasear en un taxi con un novio que tiene, que solo sabe que es guenyo y trabaja en la Bordeta, le quitó la inocencia. Menos mal que la chica espera que se la devuelvan, porque como estaban en la Bonanova, el auto tenía retorno.

La RETAGUARDIA ha designado a su redactor, señor Pérez de la Pelma, para presentarle en la conferencia que dará en el Ateneo Don Curro Taco, sobre el interesante tema «Importancia del mal hablar en las afecciones del hígado».

El acto, como saben nuestros lectores, ha sido organizado por la Liga del Mal Mot.

Barcelona, 30 d'abril de 1925



Redaccio i Administracio: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4056 A.

SURT ELS DIJOUS



ELS PERJUDICIS DE LA T. S. F.

Si, senyors, la T. S. F. també té els seus inconvenients; un d'ells, el d'o ocasionar algun que altre disgust als marits infidels.

Això li va ocórrer l'altre dia a un amic nostre, el senyor Comas, que va deixar a la pròpia amb el pretexte d'assistir a la vetllada necrològica que en honor d'un company seu mort feia poc es celebrava al "Círcol Cosmopolita del Districte Sisè".

Mes l'home no havia comptat amb la radio que, com la Revista Pathé, "ho veu tot, ho sap tot i és imparcial". La seva senyora, no volent anar a dormir fins que ell tornés es va estar escoltant l'altaveu, que retransmetia amb tots els detalls la vetllada en qüestió.

I de prompte, ressonà la veu del secretari, que deia:

"Entre les nombroses personalitats que s'han fet excusar, figura el nostre bon amic En Josep Comas Grafell, retingut al llit per la grippe".

Inútil dir que la que va armar-se a cà'n Comas quan aquest tornà de parranda va ésser de cà l'Ample!

LA SUBTIL VENJANÇA

En una important casa comercial de Barcelona està passant aquests dies un cas que té molta gràcia.

Per una futesa, va ésser acomiadat un dependent, xicot jove i trempat, que sempre se'n pensa una. Desitjant venjar-se del gerent, es va en-

LA JOVENTUT PRACTICA

Sembla, segons afirma la gent de music-hall, que el nombre de "Cabrits" disminueix de dia en dia. Els uns ho atribueixen a la crisi industrial i comercial, els altres a què els "corridos" van adquirint experiència. La qüestió és que el jovent d'avui en dia es torna terriblement econòmic.

L'altra nit, en un bar que hi ha al carrer de Escudillers i que és lloc escollit de reunió de la gent de la bona vida, dos xicotets joves prenién café tot discutint de futbol, quan un d'ells es fixà en una noia d'inequívoc aspecte, que bevia una cervesa tot esperant que algú la convidés "al vals".

—Quan deu valdre, aquella noia? — preguntà al seu company—. Dos durets, oi?

—Es clar...

—Vaig a cridar-la.

—Espera que acabi, home, que així s'haurà pagat ella el gasto.

4 — LA TUTES

carregar fer unes targetes a nom d'aquest i cada cop que anava a alguna casa de compromís, que ell visita amb molta assiduitat, deia a la mestressa:

—Miri, senyora, ja sap que en aquests temps, és bo poguer disposar de recomanacions si li passa alguna cosa. Aquí té una tarja de casa meva. Si mai li passa alguna cosa, vingui'm a veure, que ja sap que jo estic molt ben relacionat...

I l'altre dia que hi hagueren la mar de multes per higiene, menors i altres trifulques, tot el matí van desfilar pel despatx en qüestió, mestresses de cases "non sanctes" que amb gran esverament de la dependència demanaven pel gerent — que davant d'aquella invasió va estar a punt de tornar-se boig — designant-lo amb un diminutiu familiar:

—Em faria el favor d'avisar al senyor "Juanitu?"

L'home encara està que no hi veu de cap ull.

LES VESPES

La menuda Enriqueta — sis anys — és a pagès amb la seva tieta. Un matí, jugant al camp, una vespa la sorprèn, picant-li en una galta.

Quan la petita arriba a casa, la tieta li diu:

—Això no és res, maca. Et posarem un cata-

plasma, ben sostingut amb una bena, saps? Després se t'inflarà la galteta i d'aquí un parell de dies ja no tindràs res.

Al cap d'un setmanes, la Enriqueta i la seva tia estan passejant-se pel camp quan veuen passar una xicota que, pel què es pot apreciar, està de "tres i un ratet".

—Escolta, tieta — diu la nena—. A aquesta noia li devia picar una vespa a la panxa, oi?

L'hortolà de Sant Boi



—No sé què ho fa, però tot avui estic pensant en unes coses més grosses!...

Una lliçó

EN un institut particular de segona ensenyança femenina, en el que les alumnes eren noies ja grandetes de les que comencen a presumir, va donar-hi una conferència, a fi de curs, un professor d'història natural, molt tocat i posat, desenrotllant el tema: "El sentit de la maternitat en els animals inferiors".

Les noies, que en lo què pensaven en aquells moments era en anar l'endemà al cine o a passejar pel Parc, l'escoltaven distretes. L'home, sens dubte, se'n donà compte i resumí el discurs amb la següent parrafada:

"Queda, doncs, demostrat, el sentit de la maternitat en totes les espècies, puix de tothom és conegut el fet de què el cocodril, únicament ataca a l'home quan li toquen els ous..."

El xivarri que es va armar no és per descriure.

EL MIRACLE IMPOSSIBLE

Al senyor Bracons li agrada molt la carn. Els biftecs, els filets a la *broche* i els talls rostits són la seva debilitat. Però, com que la seva rendeta no és gaire elevada, l'home dona pocs quartets a la minyona i la racció de vedella, de moltó o de bou que duu, cada dia resulta més curta.

—Això és insuportable!—protestava l'altre dia el senyor Bracons.—On vas, amb aquest biftec tan esquitit! No et dones vergonya de servir-me'l?

—Què vol que li faci?—respongué la raspa—. Que es creu que la carn de bou és com la de mascle, que posada a la mà d'una dona, creix tota sola?

K. PRITXET



—I per què no ho vols?

—Perquè després em deixes marcades les teves mans a les calces, i tots els meus xicotots s'enteren de què he anat a cà'l carboner.

ELS "NOSTRES" CLASSICS

Raó de pes

MADAME d'Esparbès, que mai havia tingut un no per al seu soberà, Lluís XV, tot-hom sabia que la seva generositat amorosa no quedava reclusa en la reial alcova. Eren molts els cortesans que podien alabar-se d'haver conseguit els seus favors.

—Senyora—li deia un dia el rei per matar el temps entre plaer i plaer—. Potser en feu un xic massa! Són molts els súbdits que han arribat on solament hauria d'arribar el vostre soberà!

—Sempre s'exagera, Majestat.

—Vos ha fet seva el duc de Choiseul.

—Oh, senyor, és tan arrogant!

—El marescal de Richelieu...

—Es tan enginyós!

—El senyor de Mauville...

—Si té aquell mirar tan intens!

—A la bon-hora, senyora!, però i al duc d'Aumont, voleu dir-me què redimontri li trobeu?

—Ah, Sire, és tan bon amic de Vostra Majestat!...

RATA SABIA

ELS CONCELLS DE LA TIETA

LA Lluïsa era orfe de pare i mare i la tenia recollida una tieta seva, jove encara, que se l'estimava molt i que, com que era molt experta en qüestions amoroses, li donava sempre bons consells.

—Mira, Lluïseta, li deia, no et creguis mai cap xicot si no tens rebudes d'ell moltes proves de formalitat. Avui en dia, tots van per entabanar noies, divertir-se amb elles, treure'n el què poden i després deixar-les plantades, m'entens?

—Prou, tieta, prou...

Mes, ve't aquí que un diumenge a la tarda, la tieta descobrí que la Lluïsa, en lloc d'anar, com deia, a veure a una amiga seva que estava molt malalta, se n'anava a ballar a l'"Iris" amb un xicot tot tivat i d'aspecte més aviat sospitosos que altra cosa.

—Lluïsa—li digué—ja saps el què et dic sempre. Jo no et prohibeixo que tinguis xicot, però ves amb compte...

—Sí, tieta, sí, no tinguis por. Es molt bó i m'estima molt...

Ja ho crec que l'estimava! De tant que l'estimava, li va deixar un record d'aquells que s'acaben amb



- Jo no sé pas en què penses, noia; tot el sant dia estàs jeient.
 —En què vol que pensi? En lo mateix que pensava vostè a la meva edat.
 —Doncs, aquestes porqueries no es pensen, viciosa!

un bateig i amb la deshonra de la família.

—Però, desgraciada, deia la tia de la Lluisa, que no vas recordar-te de les meves advertències? Prou t'ho deia, jo. "Ves amb compte, noia... ves amb compte..."

I la Lluisa, plorant, va respondre:

—Oh! Jo prou que les vaig tenir ben presents. Es ell, el beneit, qui no va anar prou amb compte!

KAR KI NYOLI.

BONA CLIENTA

EN un poblet proper a Barcelona — no cerquin cap al Besòs, que farien marrada — s'alça una finca magnífica propietat d'un riquíssim comerciant de farines que hi passa llargues temporades.

L'amo de la torre només té una filla, que ha es-

tat educada en els més austers principis i a la qual per la seva manera de desinvoltura, li diuen al poble "La Fava".

Apart d'això, la respecten molt perquè fa moltes caritats, guarda sempre menjar pels pobres, separa la roba inútil del seu pare pels obrers necessitats i sempre està disposada a eixugar una llàgrima.

L'altre matí una de les minyones de la casa va entrar a cà l'adroguer dient:

—Posi'm un ral de polvos de patata i despatxi'm de seguida, que tinc pressa.

—Està bé, reina, vaig immediatament.

I després, l'aixerida raspeta, amb el bon desig de què la servissin bé, va afegir:

I posi-me'n forces, que són per la Fava.

KAR TRONS.

Contes d'una ingènua

Baix... baixet...

BEN MIRAT, PER XO...

TOT el poble n'anava ple. Els comentaris eren de lo més pujadet que suposar-se puga. La Lluisa, filla única d'un dels nostres més opulents financers, diàriament entrava a la confiteria de la vila, i sense el més petit pudor es tancava amb ell a l'obrador, es deixava alçar les faldilles i permetia al senyor Gregori, l'amo de la pastisseria que desfogués els seus entusiasmes senils en la contemplació de les seves belleses més íntimes.

Jo tenia bona amistat amb la Lluisa, i un dia em va semblar oportú intentar convèncer-la de què lo què feia no era gens escaient per una noia recatada com ella.

—Esolta, Lluisa — vàreig començar—. Com és que permetes que tota la colonia s'ocupi de tu, ben despietadament, per cert, per les teves complascències amb el confiter de la plaça?

—Ah! Se'n parla d'això?

—I no poc! Et perjudica molt, creu-me.

—No sé pas perquè! M'estalvio de pendre el bany diari, i encara al damunt, mentre ell va fent, jo m'atipo de bollos de natilla. No hi sé veure el perjudici, creu-me.

AMISTATS SUPERFICIALS

HAVIEM sortit del bany. La Teresa i jo ens vestíem en la mateixa caseta. Enjogassades preniem la dutxa i els nostres cossos enfredorits, buscaven l'un contra l'altre, la reacció en el contacte. De sobte, ella, mirant-me una de les cuixes, em demanà tota estranyada:

—De què és aquesta senyal que tens aquí, a l'entrecuix, Laura?

—Ah, és de allavors del tifus. Em va vacunar la doctora Q...dr.s.

—I a aquí te la vares deixar posar? Déu me'n guard! Tots els meus amics se n'haurien enterat als quatre dies!

EL TEMPS ES OR

EL senyor Mates ha vist sortir al marit de donya Elena, superba matrona que voreja els trenta cinc i que ha fet del seu cos admira-

ble, una mena de cooperativa popular per totes les amistats i coneixences.

El senyor Mates, diligent enfoca l'escala i en quatre salts es planta davant de la porta de la complacent casadeta.

Truca lleument i en obtenir resposta, pregunta amb una gran discreció:

—El senyor Llagostera?

—Ha sortit fa un moment.

—Sí, sí, ja ho sé. Sóc jo, Elena

—Ai, sí que em sap greu. No podré estar pas per tu.

—I això?

—Es que no estic sola, saps?

Com... Què?... Però si no pot ser... sí...

—Ja t'ho explicaré: estic de visita amb un senyor que va venir a veure'm ahir a última hora, i, per no perdre temps, el vàreig fer quedar amagat per reprendre la conversa així que em quedés sola.

Reconeguem una vegada més l'axioma britànic: "Time in money".

DIALEG CURT

—Creu-me, Laura, els homes són irresistibles.

—Sí, però no et resisteixes a cap.

Laura Brunet.

EP!!!

S'ha posat a la venda el sisè quadern de

El talismán del amor

obra mestra de la
LAURA BRUNET

es titula

SOLEDADES
(Recuerdos de mi internado)

DEMANEU-LO DE SEGUIDA!



UNA BALENA

—Pobre xicot! L'he deixat que al menys estarà quinze dies sense poder parlar amb cap amiga.

UNA NOIA MOLT DISTRETA

En Gustau tenia una amiga. Una amigueta no massa exigent, puix no li demanava més que bombons, algunes mitges de seda i, de tant en tant, un bitlletet per pagar la factura de la modista. Només podia consagrar-li els dimarts, perquè era sereno d'una fàbrica i aquell era l'únic dia que podia fer-se sotstituir per un company.

Veu's aquí que En Gustau estava un dimarts, com de costum, en una cambra de cà'n Verdura, amb la xicoteta en qüestió, quan al moment psicològic aquesta exclamà:

—Lluis... Lluiset meu...

—Eh? — va fer el sereno, amb la sorpresa consegüent.

I la xicoteta, donant-se compte de la planxa, respongué:

—Ai, reiet, dispensa! Em creia que era dijous!

Kar Daba

COR QUE VOLS...

El senyor Caminals, després de liquidar amb el seu soci capitalista el negoci de pipes de senyor que havia explotat durant més de trenta anys, es va trobar amb trenta mil drets de capital que va decidir disfrutar durant lo que li quedés de vida.

Però el bon senyor s'havia decidit massa tard a divertir-se. No estava per teatres, ni per cafès, ni per fer barrila, i ara, que no treballava, s'avorria com una ostra.

Algú li va suggerir l'idea de casar-se.

—Casar-me, jo? — féu el senyor Caminals—. A la meua edat? Qui em voldria?

—Amb els diners que vostè té? Només té d'alçar el dit per senyalar la què més li agradi!

—Sí... sí... Però això és lo difícil, per mi... Aixecar el dit...

Kim Hett

MOISES

Fou amb una sorpresa força natural que vaig assabentar-me — com diuen ara — de la nova. La Carmeta, la gentil cupletista del "Royal", havia tingut un nen. Va ésser un company meu de cafè el que m'ho va explicar.

—Res, que vols fer-hi! Un descuit! I no és que ella no hi anés amb compte!

—Ja, ja. I quin nom li posaran?

—Moisés.

—Moisés? Que és jueu, son pare?

—Son pare? Qualsevol sap qui és! Però li posaran així perquè de tots els seus germans, és l'únic que s'ha salvat de les aigües...

Kar Trons



—Mare de Déu, quines ulleres! Ja es coneix, ja, que avui ha estat dia de moltes visites!



El "Minimax"

S'ha posat de moda, entre certes nenes que veuen que val més vorejar el perill que no pas caure-hi, i van sovint al cine amb el promès, designar cert treball manual que tots hem practicat en la nostra primera joventut abans d'ésser corridos, amb el suggestiu nom de "Minimax".

—Que és algun reclam ben pagat?
—vaig preguntar l'altre dia a una mecanògrafa que sap molt bé on té la mà dreta i perquè serveixen els seus cinc dits.

—No... — respongué amb una rialla sonora—. Es una cosa molt apropiada.

—No ho veig clar.

—Si... En diem un "Minimax" perquè apaga el foc i evita que ho destrueixi tot...

Sis Tellet

—Creu-me, no et casis amb en Lluís; és un benèit, no hi és tot.

—De debò? M'agradaria veure-ho!

Un servei important

QUAN a l'obrador de les "Modes Martí" es va sapiguer el veritable motiu pel qual la Riteta no anava a treballar, hi va haver tema per quinze dies. Totes en parlaven. "Que si ja ho deia jo!" "Que si un diumenge la vaig veure sortir del "Xalet"!" "Que si quan sortia de l'cine estava vermella com un pebrot i semblava que hagués perdut el món de vista!" "Que si a mi ja m'ho havien dit!" Allò era un xafardeig continu.

Només la Sara, una xicota brodadora que treballava a preu fet, no deia una paraula. Ella estava per la feina i per res més. Però tant i tant va sentir murmurar, que, per fi, una tarda, es decidí a preguntar:

—Però, què redimontri xafardegeu? De qui parleu, amb tant de misteri?

—De la Riteta!

—Ah, sí! Es veritat, que no ve! I què li passa!

—Oh! Ara no li passa res. Ja li va passar.

—Què voleu dir?

—Que se li ha agafat l'arròs.

—Ah! Ja sé de qui!

—De debò? — exclamà, llavors una aprenentia—. Doncs, corre, ves, i digues-li, perquè ella no hi cau i està més preocupada, pobreta!...

Bit Lleta

EL CAMBRER OPORTU

EN un music-hall molt popular de Barcelona hi ha un cambrer, especialment destinat al servei de foier, que és un veritable tractat de corridologia. Serveix des de fa uns vint-i-dos anys i abans de fer de cambrer, havia estudiat per capellà.

Té una gràcia innata per posar comentaris al més petit incident. Quan fa sobretot riure molt, és a l'entrar a la cuina i demanar les consumacions o els plats:

"Un arròs a la valenciana per una noia desganada!"

"Un whisky per un senyor que no pot pendre alcohol!"

"Mitja llagosta i una dotzena d'ostres per una noia freda!"

L'altre dia va caure pel foier un d'aquells ocells estranys que mai se sap d'on vénen i que gasten els diners a dojo. Convidà dos o tres mosses, fent un devassall de xampany que esparverava i, al cap d'una estona, digué:

—Voldria menjar alguna cosa. M'acompanyareu?

Calculin si les noies van dir totes que sí! Agafà la carta, cridà al cambrer i li encarregà un menú pantagruèlic.

Aquest prengué nota consciencudament de tot i se n'anà cap a la cuina.

—Un "consommé", dos ous al plat, tres bistechs i quatre ales de pollastre! Ah! I unes costelles de cabrit per un senyor "que és antropòfag!"

B. Orrango.

AL VOLTANT DEL BRASER



ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser contats a les velles sacrosades de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barcelonins lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que viquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpitt

EL XOFER DILIGENT

A la Plaça d'Urquinaona hi ha una parada de taxis quins xofers són la mar de trem-pats.

Un d'ells, que condueix un magnífic "Studebaker" (consti que no hem cobrat la propaganda), estava l'altra tarda assentat davant del volant, quan se li apropà una xicota d'uns vint-i-cinc anys, molt maquillada i amb cara d'haver-se llevat feia poc.

—Vol portar-me a...?

—Impossible — interrompí el xofer—. Ara mateix me n'anava a cercar un client...

—Es jove?

—Sí, senyoreta.

—Guapo?

—Regular.

—Té diners?

—Molts.

—Jo també vaig a buscar-ne un de client. Porti-m'hi, per si acàs fos el mateix que jo cerco...

A. Vall

...

UN JUERGUISTA GENEROS

A Reus, a la nandulandesca població de Reus, hi ha el "Ritz", una mena de cà'n Verdura, quin propietari és la mar de trem-pat i simpàtic.

Fa pocs dies, un juerguista que hi havia anat amb una noia de l'Edén — a Reus també tenen "Edén", encara que no sigui tan luxós com el

de Barcelona — es donà compte, quan ja se n'anava, després de fer el fet, de què s'havia deixat els punys. Tornà precipitadament cap a la cambra que havia llogat, on encara devia reposar de les fatigues de la matinada la seva momentània conquesta, i es trobà al propietari amb ella entregant-se a certa gimnàsia inventada pels nostres pares Adam i Eva al Paradís terrenal.

El xicot no digué un mot. Agafà els punys i se'n tornà. Però pocs dies després, feia novament aparició a la posada, aquest cop amb dues noies.

—A veure — digué—, dues habitacions. Jo, aniré a la de la dreta amb aquesta noia. L'altre ocuparà la de la esquerra.

—Com? — interrogà l'amo—. I dormirà sola, aquesta senyoreta?

—No, senyor. Dormirà amb vostè.

—Què?

—Que dormirà amb vostè. Em sabria molt greu que l'amo del "Ritz" hagués de menjar després al mateix plat que jo...

K. Melandu

...

EL MARIT APASSIONAT

F A dos anys que la Lola és casada i, segons diu a tothom que vol sentir-la, es sent tan feliça com en els primers mesos del seu matrimoni.

Es veritat que En Carles, el seu marit, és un espòs model, que no surt mai de nit si no és amb ella, que li compra sempre regals, que la mima i l'acaronava tot el dia i que no té altra cosa al pensament que la seva estimada muller, que és, entre parèntesi, una rossa esplèndida, blanca com un glop de llet, fina com no se'n trobaria d'altra, i la mar de carinyosa.

—I què? — li preguntava l'altre dia la Maria, la seva cosina—. Encara segueix tan apassionat, En Carles?

—Encara! Mira: ahir a la nit va trencar dos molles del sommier...

Tit Hella

INTERESSOS D'ESTAT

Això, segons ens explica un amic xafarder de la capital de França, va ocórrer no fa gaires dies en un quarteret de policia de Montmartre.

Dos *sergots*, com diuen allà als policies, havien detingut a una meuca per haver armat un escàndol en ple carrer de *Deux Sèvres*.

—Li poso vint-i-cinc francs de multa, i que no hi tornem.

—Es que no els tinc.

—Quan cobra vostè, quan fa un senyor?

—Cinquanta francs.

—Què paga, d'habitació?

—Quinze francs.

—Vagi-se'n de seguida, i si d'aquí dues hores no m'ha portat l'import de la multa, la faig detenir.

La meuca, respectuosa amb les lleis, obeí, i tornà a pagar al cap d'una estona. I així restà salvat el principi d'autoritat i els interessos de l'Estat no es ressentiren...

Un gabaix



INNOCENCIA

La senyora Paula no es cansa mai d'afirmar que en tot el món no hi ha una noia com la seva filla, la xàmosa Merceneta. Es una criatura encisadora que té només disset anys, graciosa, esvelta i tota ella plena de gràcia i de simpatia. Té molts admiradors i amb tots fa broma, sense consentir, malgrat això, que ningú es prengui la més petita llibertat.

Un dels xicotets que més li van a darrera és l'Antonnet, encarregat del magatzem de robes que hi ha a la cantonada de la casa on viuen la senyora Paula i la seva filla.

—Merceneta — digué l'altre dia la bona senyora a la noia—. Hauries d'anar aquí baix, a veure si compres roba per fer uns pantalons al teu pare. Els que a mi m'agraden són uns que fan una ratlla blava i verda. Estan marcats a dotze pessetes. Mira si els hi arrenques per dos durets, perquè no podem gastar-ne més...

La Merceneta se n'anà cap a veure l'Antonnet, mes aquest, es veu que quan estava darrera el taulell era inflexible, i una cosa era fer broma amb les noies, i una altra disminuir els preus. La qüestió és que al cap de més de mitja hora, la xicoteta tornà amb els dos duros a la mà.

—Mamà — li digué—, no hi ha hagut manera. L'Antonnet, de paraules me n'ha dit moltes, però en quan als preus, ha dit que no podia treure'm ni un cèntim.

En sentir això, la senyora Paula replicà presa d'una violenta indignació:

—No te'n dones vergonya, amb la làbia que tens, d'estar mitja hora parlant amb l'Antonnet i no conseguir fer-li baixar els pantalons?

Flirt

EL CAMBRER EXPERT

En un restaurant barceloní que no volem nomenar, perquè, si bé és cert que nosaltres no fem reclam gratuït, tampoc ens agrada ofendre, sopaven dos viatjants que havien acabat la campanya de venda i, com que les comissions cobrades havien estat nombroses, no es privaven de res. Ostres, llagosta, poularda, biscuit glacé...

Al moment dels postres, el cambrer, que és un xicot molt trempat i sap contestar sempre amb oportunitat, preguntà si volien xampany.

—Sí — respongué un dels comensals.

—Quina marca?

—Tenen Clicquot?

—Sí, senyor.

—Porti Clicquot.

El cambrer va treure una ampolla, la va destapar i va omplir dues copes.

—Què m'ha dit que era, això? — interrogà el que havia demanat xampany.

—Clicquot, vídua Clicquot.

—Que és estrany... Té un gust diferent que altres cops... El trobo com esbravat.

—Sap què deu ésser, això? — va respondre el cambrer—. Que aquesta senyora deu haver-se tornat a casar.

Kapy Potta



LA MODEL VERGONYOSA

ABILLAT amb pijama, la pipa als llavis, la paleta i els pinzells a punt de solfa, en Castells, pintor del natural, acabava de rebre al seu nou model, una xicoteta força bonica, que havia contractat el dia anterior.

—Bé, d'acord, perfectament — digué, un cop acabaren de fixar les condicions tractades en principi durant la primera entrevista—. Quan vulgui, començarem. Pot despullar-se.

I, fent petar un misto, encengué la pipa de bon tabac anglès, i esperà.

Mes la xicoteta, tota pensativa, semblava no estar del tot decidida. En Castells, davant d'aquella incertitud, cregué en un reste de pudor de la xicoteta. A l'esquerra de l'habitació hi havia un biombo, darrera el qual la model podria treure's la roba.

—Què té? — interrogà —. Què li passa? Que no n'havia fet mai de model de nu? Que no s'ha despullat mai, davant d'un pintor?

I la model, baixant els ulls:

—De model de desnú, sí, n'havia fet un grapat de cops, però mai m'havia despullat, jo, davant de l'artista...

—Com? No ho entenc!

—Sí, senyor. Era sempre ell mateix, qui em despullava...

K. Parró

Conte presant del número present

Un eriat ben discret



—A mi no m'enredaràs; tu i en Lluís feu unes coses molt estranyes.

—Estranyes? T'equivoques, noia: fem el que fan tots els promesos, dit ençà, dit enllà.

L'HEROIC REMEI

Ja feia dies que en Compte, company inseparable de les nostres partides de billar, mostrava un aire de preocupació tan gran, que semblava que se li hagués mort algú.

—Què et passa, Compte? — li preguntàvem.

—Res... Per què ho dieu?

—Com que fas aquesta cara...

—No ho sé. Faig mala cara?

—Molt.

—Doncs, no ho sé. Menjo bé, dormo, camino molt i no em canso...

Un vespre, sortint de fer les quotidianes caramboles, el xicot es va decidir a confessar la veritat.

—Sabeu què tinc? Que ja no serveixo per res.

—Què vols dir?

—Que quanestic amb una senyora... "naranjas"! No hi ha cas!

—Sí que hi ha cas — interrompí un company.

—Hi ha cas, i cas greu!

—Cas de ràbia! — exclamà llavors en Compte desesperat—. N'hi ha per pegar-se un tret!

—No siguis així. Això es cura. Mira: jo conec un producte que et curarà en un tres i no res!

—Això són enredades! Potingues que sols f'embruten l'estómac i que després, confiat en el seu efecte, encara et fan fer més papers ridícols!

—Et dic que no! — insistí el nostre company.
— Tu te'n recordes, d'en Calvet, Déu l'hagi perdonat?

—Prou!

—Doncs, mira, aquell estava igual que tu, ho va pendre i al cap de dues setmanes estava com nou de trinca!

—De debò?

—De debò! Mira si el producte és bo que, inclús després de mort encara li feia efecte.

—Què dius?

—La veritat exacta. No el podiem abillar! En Closas, tu també el coneixes, t'ho explicarà. Si es descuida!...

—Tan fort anava en Calvet, de cos present?

—Mira. No trobant la manera de... reduir-lo, volgué donar-li un cop de peu, a veure si li tornava a posar a lloc, i saps què va passar? Que va rrelliscar i va caure d'esquena, i si no hi acudim tots, el mort li fa una cosa lletja en un tres i no res...

—I quin remei prenia en Calvet?

—Quin remei vols que fos? L'Erotyl, que torna les forces genitals a un mort!

Kla Tellet

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona



D'un diari de la nit:

"Próximamente empezará la reparación de la fachada de la Casa Ayuntamiento de Motril."
Sens dubte, el linotipista va confondre la casa gran de Motril amb una cupletista en boga.

Anunci que hem llegit a la sesuda Vanguardia:
"Trabajo agradable y fácil para señoritas distinguidas."
Si volen professor per aquests treballs, que avisin.

Ha arribat a nostres pecadores mans un llibre en el que, segons la coberta, es recullen els pensaments dels homes més grans de la terra sobre l'amor.

Entre aquests, hi hem vist la firma d'en Socias Aldape.
Apa, buenas!



La Marguerida Xirgu, que "cecea" cada vegada més, ha estat trenat al "Tivoli" un drama xinès que es titula "Thien Hoa". Si la cosa no s'espatlla seré assidu concurrent, puix veure el "ball rus" m'agrada però de lluny, solament. [da,

La Xirgu hi fa una xina senzillament adorable, però trobem que l'autor li fa fer uns parlaments massa llargs.

I ahir, estant al Cassino, em deia el senyor Farnés: —Cregui'm, això de Thien Hoa, resulta un conte xinès.

o o o

Al "Romea" segueix representant-se amb gran èxit la nova revista "A Montserrat", original de nostre estimat company senyor Montero, artista enciclopèdic i excellent amic.

Des de que fan aquesta obra, que com tot lo del gran Qui-met, té molta gràcia, ha augmentat molt al teatre del carrer de l'Hospital la concurrència femenina.

Amb molt dalit van les noies a veure fer "A Montserrat" i és que hi van amb l'esperança d'admirar el Cavall Bernat.

o o o

Aquesta temporada tindrem al "Liceu" Balls Russos. Sembla que la companyia serà una cosa grossa i que els amants de l'art

plàstic hi veurem veritables meravelles.

El senyor Baget, del "Victòria", té ja a punt de muntar la seva famosa revista anglesa, que momentàniament titula "10.000 kilòmetros en..."

o o o

Essent una cosa anglesa em sembla molt natural que sigui d'una llargada simplement, descomunal.

o o o

Cada nit, al "Parisiana", nom amb que l'actual empresa ha batejat el vell "Alcàzar Español", hi ha calderada, cosa que sembla impossible en els actuals temps de crisi noctàmbula. Això no té res de particular si es té en compte que el programa és molt atractiu, que la Lily Am-selka, encara que té un nom que sembla de beguda exòtica —vostès no es beurién una Am-selka, encara que fossin abstencionistes? — és molt bonica i que la Lys Gauty ho pela molt bé, en el sentit artístic del mot. A més, a la matinada hi ha una

orquestra de negres al foier que toca d'una manera molt original i que diverteix a la concurrència tant com pot.

De tan rebé que un s'hi troba costa d'allò més marxar si un no pensa en l'hora que és i en què s'ha de matinar.

o o o

A cà'n "Pompeya" han tingut ocasió de retrobar la nostra antiga amiga Pilar Calderón, cada dia més bufona, que està en aquella "Meca" del "jolgorio" per tot lo què vostès vulguin manar i remenar.

També hi ha la "Dorita", la esculptural "Dorita", la Lola Miralles, la Flores, la D'Orsay, i una colla més de xicotes que no esperen altra cosa que trobar oportunitat per alegrar la existència al què es deixi caure en aquell foier.

Per postres, hi han vodevils d'aquells que fan riure tant, —riure i també una altra cosa que vostès ja compendran.

o o o

Ja funciona el "Turó Park", una de quines més grans aventatges és la de què puguis portar una xicota al "Xalet" els diumenges a la tarda, sense que ningú malpensi si vos veu pel camí.

Al "Turó" hi han, a més, les celebèrrimes montanyes russes, que tant es presten a aprofitar-se si la companyia és transigent i deixa fer.

Encara que aquest esport fa molta por a l'Antonieta, perquè diu que a les baixades se sent sempre molt inquieta.

L'afarta Pobres

APOLO CONCERT

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistats 50

30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas

SIRIA : LOLA MONTIEL : ROSALES

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT

Music-hall de primer ordre

Éxit de les estrelles

TERESA DE ÁVILA : MARY ESTHER
GERMANES GIMENO

Aviat sensacionals debuts

LA BUENA ISOMBRA

Cabaret de primer ordre

Ginjol, 3 (Plassa Teatre)

Direcció artística: [J. COMPANY

60 tanguistas 60 - 20 cambres 20

Orquestra American Jazz-Band Clottes

Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat

Calefacció central a les dues cases Habitacions a 5 pessetes



"LA MASCOTA"
PRIMERA Y UNICA CASA
EN GOMAS HIGIÉNICAS
ES LA MEJOR SURTIDA
MATA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 CADA
1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas
Gran confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23 Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL



LA MUNDIAL

No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany! adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavatges per a després del bany. Casa de curació per a que aneu segurs. Polvos per matar les cabres de dotze potes.

MARCA REGISTRADA

CABRES! Si en teniu i voleu que siguin esperades com si veïssin el llop, compreu la **Loción Ladil** que la trobareu per **DOS PESSETES** al Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÁBRICO
OSTRAS Y MARISCOS
- FILLIS DE C. BADIA -



CALLE SANTA ANA-11-13
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

s cura en deu minuts amb el **SULFURETO CABALLERO**
Comte de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACIONES
uretritis y toda clase de lesiones de las vias genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas **Grajeas Rusas Rovisoff**
cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el sisè fascicle de
EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontani con la formosíssima creació de la notable escriptora
LAURA BRUNET

En el sisè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

SOLEDADES

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint i sisè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, de qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.



—Senyoreta: hi ha aquell jovenet de la botiga de roba blanca, que porta el model de camisa pantaló que vostè va encarregar.
—Arriba a punt; fes-lo passar, que em pendrà la mida.

U. Vigne